

תת"ע (באר שבע) 10674-02-22 - מדינת ישראל ע"י נ' וסיב אבו קוידר - נוכח ע"י

תת"ע (באר-שבע) 10674-02-22 - מדינת ישראל ע"י נ' וסיב אבו קוידר - נוכח ע"י שלום באר-שבע
תת"ע (באר-שבע) 10674-02-22

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד טליה פלדמן

נגד

וסיב אבו קוידר - נוכח ע"י

ב"כ עו"ד אונגר אלי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בבאר-שבע

[19.11.2024]

אלון אופיר

גזר - דין

רקע כללי -

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה בניגוד לסעיף 67 בפקודת התעבורה, תשכ"א -1961.
בהתאם לעובדות כתב האישום נהג הנאשם ביום 17.2.22 רכב בכביש 25 וזאת לאחר שביום 26.12.21 נפסל על ידי
בית המשפט מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה ודבר הפסילה הודע לו כדין.

הנאשם כפר במיוחס לו ולאחר ניהול הוכחות מלא הורשע הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית -

ב"כ המדינה טענה כי מדובר במי שאוחז ברישיון נהיגה משנת 2021 ולחובתו הרשעה קודמת בגין נהיגת רכב ללא

מלווה בעקבותיה נפסל רישיונו למשך 59 ימים ביום 26.12.21.

ביום 17.2.22, תוך פחות מחודשיים, הפר הנאשם את החלטת בית המשפט שהורה על פסילתו ונהג רכב בעודו תחת
פסילה פעילה.

המדינה סבורה כי מתחם העונש הראוי לנסיבות המתוארות לעיל צריך להתחיל במאסר מותנה ועד ל- 12 חודשי

מאסר בחלקו העליון של רכיב ענישה זה.

ביחס למתחם הפסילה בפועל, ביקשה המדינה לקבע מתחם שינוע בין 6 ועד ל- 60 חודשי פסילה בפועל.

מאחר והנאשם לא לקח אחריות בשום שלב על מעשיו (גם לא בפני שירות המבחן), ומאחר ומדובר בנאשם עם ותק נהיגה קצר מאד שכבר לחובתו עבירה קודמת שחייבה פסילה, ולאור סמיכות הזמנים שבין העבירות, סבורה המדינה כי ראוייה ענישה הכוללת 3 חודשי מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד פסילת רישיון הנהיגה בפועל לתקופה של 18 חודשים לצד רכיבי ענישה צופי פני עתיד.

ב"כ הנאשם סבר כי יש לקחת בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם (אדם כבן 20) שזו לו עבירה ראשונה של נהיגה בזמן פסילה.

ב"כ הנאשם הפנה למבחנים שיש לקיים בהתאם לתיקון 113 של חוק העונשין ולעיקרון ההלימה שבו. מאחר ועבירת המקור היא נהיגה ללא מלווה שם נגזרה פסילה לתקופה קצרה של 59 ימים, ומאחר והנאשם לא נהג כמעט כל תקופה זו, הרי שאין הצדקה למתחמים להם עתרה המדינה בטיעוניה.

לשיטת ההגנה מתחם עונש המאסר הראוי אכן מתחיל ברכיב של מאסר מותנה (כפי שטענה המדינה) אך חלקו העליון צריך להגיע עד 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ביחס לרכיב הפסילה, מציע ב"כ הנאשם מתחם שנע בין 6 ועד ל-24 חודשי פסילה בפועל.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי לא נגרם כל נזק כתוצאה מנהיגת הנאשם בזמן פסילה, ואף שאמנם לא נטל אחריות וניהל את תיקו, אין לזקוף את ניהול התיק לחובתו בכל דרך עת נגזר דינו.

הנאשם לא ביצע עבירות חדשות, הוא לא נפסל עד לתום ההליכים, וביחס לתסקיר שהוגש, המדובר במסמך דל של עמוד וחצי ובו קביעות שאינן ברורות להגנה.

מדובר במי שמחזיק עבודה מסודרת מגיל 15, אין לו עבר פלילי, ולכן לא ראוייה ענישה מעבר ל- 7 חודשי פסילה לצד עונשים מותנים.

דין וגזירת הדין -

הערך המוגן בעבירה של נהיגה של בזמן פסילה הוא שלום הציבור וזכותו לנוע בדרכים בבטחון.

בפרשה זו יש לקבוע את מתחם העונש הראוי ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה אשר התרחשה בעקבות החלטה על פסילה של רישיון נהיגה אותה קבע בית המשפט בהחלטה שיפוטית שהודעה לנאשם כדין.

בעובדות כתב האישום אשר הוגש, לא פרטה המדינה מה היה הרקע להליך הפסילה הפסילה של הנאשם או מה היה משכה (עובדה שנודעה לבית המשפט רק דרך טיעוני הצדדים לעונש - 59 ימי פסילה שנגזרו על הנאשם).

ביום 20.1.20 קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כבוד השופטת שלו, בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד גניים (להלן - פרשת גניים) את הדברים הבאים:

"לא אחת נקבע, כי העבירה של נהיגה בזמן פסילה היא אחת מעבירות התעבורה החמורות, שכן מעבר לסכנה הנשקפת לציבור, מנהיגתו של מי שרשות מוסמכת קבעה כי הוא מסוכן באופן המצדיק את פסילתו; הרי שמדובר בעבירה המבטאת זלזול בשלטון החוק וברשויות אכיפת החוק.

יפים בהקשר זה דברי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07):
"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב... על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים'.
על כן, נקבע בפסיקה ענפה, כי על בתי המשפט להטיל בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ענישה מחמירה, לרבות עונשי מאסר בפועל; ובעניין אבו לבן הנ"ל נקבע, כי אין מניעה להטיל עונש של מאסר בפועל בגין עבירה זו, גם על מי שלא תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי (ראו גם רע"פ 1211/12 ישראלי נ' מדינת ישראל (15.2.12)). הדברים נכונים, על אחת כמה וכמה, בעניינו של מי שאין זו הרשעתו הראשונה בעבירה זו. וכך נקבע ברע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל (6.3.19, להלן- עניין ליפשיץ):
"נהיגה בכביש הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק... בנוהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".
בפרשת גניים קבע בית המשפט המחוזי כמתחם ענישה ראוי עונש מאסר בפועל שנע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר. אלא שהמתחם לעיל נקבע בפרשת גניים על רקע הדברים הבאים:
"בעניינו, מעבר לחומרת העבירות כשלעצמן, הרי שהנסיבות הקשורות בביצוען, מציבות את הפגיעה בערכים המוגנים ברמה גבוהה. המשיב נהג ברכב לאחר שנפסל במסגרת חמישה גזרי דין שונים, לפסילה מצטברת של 88 חודשים; ובעת שרשיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מ-14 שנה; ומכלול נתונים אלו, מעיד הן על רמת המסוכנות הגבוהה לבטחון הציבור כתוצאה ממעשיו, והן על רמת הזלזול וההתעלמות שלו מהוראות רשויות אכיפת החוק."
במקרים אחרים שקדמו לפסיקה לעיל, וכאשר הנסיבות היו שונות וקלות יותר, קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מתחמים אחרים לעבירה של נהיגה בזמן פסילה:
בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל נקבע:
"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."
מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע

בעפ"ת 43966-08-13 (מחוזי באר-שבע) חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

כפי שנקבע בסעיפים 40ב', ג' ו-ט' של חוק העונשין, לחומרת מעשה העבירה בנסיבות ובמידת אשמו של הנאשם יינתן המשקל הראוי לצורך קביעת מתחם הענישה המתאים למקרה הנדון.

בפרשה שבפני ולפי עובדות כתב האישום הכולל את פרטי רישיון נהיגת הנאשם, הנאשם מורשה במקור לנהיגה. לא יוחסו לנאשם בכתב האישום עבירות נלוות זולת עצם הנהיגה בפסילה (לא נמלט משוטרים ולא יוחסה לו התנהגות אותה ניתן להגדיר כבריונות כבישים).

נהיגת הנאשם באה על רקע החלטת פסילה אחת של בית המשפט, כאשר בעובדות כתב האישום לא צויין מה משכה של פסילה זו, מה המקור לה (בעקבות איזה אירוע היא הוטלה), ולמעשה כתב האישום מתאר לאקונית אירוע בודד בו בית המשפט פסל את רישיון נהיגת הנאשם כאשר האחרון נהג רכב עת פסילה זו הייתה פעילה.

בנסיבות אלה, כפי שנוסח כתב האישום בו הודה הנאשם, מידת הפגיעה בערך המוגן היא קלה, ולכן אני קובע (כפי שגם עתרה המדינה בטיעוניה) כי מתחם הענישה בפרשה זו על פי עובדותיה שבכתב האישום ינוע בין עונש של מאסר מותנה ועד לעונש של שנת מאסר בפועל.

מתחם הפסילה בפועל ינוע בין 6 חודשי פסילה ועד ל- 60 חודשי פסילה בפועל והכל כפי שנקבע בפסיקה הרלוונטית שצוטטה על ידי לעיל לנסיבות קלות של ביצוע עבירה זו.

ניתוח נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשם לא הודה ולא לקח אחריות ביחס לעבירה שיוחסה לו (גם לא בפני שירות המבחן).

צודק ב"כ הנאשם כי אין לקחת עובדה זו לחובת הנאשם, אך מנגד צודקת התביעה כי לא ניתן לקחת לזכות הנאשם לקיחת אחריות וחיסכון של זמן שיפוטי.

הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין, נעדר כל עבר פלילי, אך מבחינה תעבורתית הוא אוחר ברישיון נהיגה פרק זמן קצר משנת 2021 ולחובתו כבר הרשעה בעבירה של נהיגה ללא מלווה כדין, בגינה רשיונו נפסל למשך 59 יום ונגזרה עליו גם פסילה מותנית.

עברו של הנאשם אינו מלמד על נהג עם עבר נקי, אך מנגד לא ניתן להגדירו כעבריין תנועה כבד ורצדיוויסט שלחובתו ביצוע עבירות תנועה קשות בתדירות גבוהה.

5 תמוע